

גדולה ותוכניות פיתוח רחבות-היקף. נראה כי ההתנחלות עשירה ביותר. חבריה אימ צו את מתיישבי שילה, שהתגוררו בקא-ראוונים בעופרה במשך חודשים ארוכים, עד לעליה אל הקרקע. אנשי עופרה אף מימנו סכום של חצי-מיליון לירות לתש-לום את החשבונות הראשונים שהגיעו ל-אנשי שילה, אחרי העלייה על הקרקע. לא הרחק מעופרה מצויה ההתנחלות בית-החרוץ, שהשתכנה בתוך מחנה מיסר-הגבול במקום. בינתיים עובדים גם חברי בית-החרון מחוץ לנקודת ההת-שבות שלהם, המשמשת להם רק כבית. בעיר התמרים או, בשמה הקודם, מוצפה יריחו, יושבים מהקיוונים ש-בין אנשי גושי-אמונים. בעת ההתנחלויות של סוכות, הימרו אנשי גרעין עיר-התמ-רים את פי המוכרות, שהורתה להם שלא להתחלף ניסו לעלות על הקרקע. פונו בכוח על-ידי היילים — ונעצרו. כמה מים לא-הרמכן הותר להם להתיישב, באופן זמני" ארבעה קילומטרים מקום ההת-נחלת המקורי. מנהיג הגרעין, שמואל פרומר, וכמה מחבריו לא הסכימו לארבעה הקילומטרים, חזרו לבתיהם והודיעו כי ישובו לגרעין רק כאשר יתיישב במקומו המקורי.

ההתנחלות הדרומית ביותר היא תקוע, שהבניה נמסיה לפתח חקלאות סביב הת-נחלות שלהם.

איום

מול איום

גושי-אמונים כספים רבים, שהוא מקבלם מתרומות בארץ ובחוץ-לארץ. למעט מדי יום ביומו מגיעים ל-וילה, אישרדי הגוש בגיבעה הצרפתית בירוש-לים, ציקים מארצות-הברית. גם בארץ יש לגוש תורמים רבים, ביניהם תעשיינים ידולים ושכירים, שנתנו לבנק שלהם הו-יתקבע להעביר סכום מסויים מדי חו-יש לחשבון הגוש.

אולם את פעולת ההתיישבות הענפה של הגוש אי-אפשר לממן מתרומות אלה, והיינה גדולות כאשר ההיינה הממנת זדגולה של ההתנחלויות מעבר לקו הירוק היא ממשלת-ישראל, שהקצתה השנה 88 מיליוני ל"י להתיישבות שמעבר לקו ה-רוק. המחליט היחיד-למעט על אופן הוצ-ות הכסף הוא אריק שרון, אולם, נכר עתה ברור כי שרון אינו עתיד רק על אופן הוצאת הכסף גלא גם על גודל התקציב. עד היום נבר הוצעו ההוצאות ליותר מ-100 מיליוני לירות, יותר מפי-שניים התקציב המאושר והממשלה נצטרך לאשר, כאחת משיבותיה זקרוכות, את הכפפת התקציב או שילושו.

השם שילה מופיע כבר בטלוויזיה ב-רצות-הברית ובעיתונים האמריקאים, לא הסבר. כל אורה אמריקאי יודע מה יא שילה. בארצות-הברית קיימות חמש ירים בשם שילה. אולם כשר מוכר שם ר בימים האחרונים, ברור לכל כי המדו-ר בשילה שבגדה המערבית. גם הנשיא ארט מציין בנאומו את השם שילה, ענה אמריקאית, מבלי לטרוח כלל להס-יר כי הוא מתכוון להתנחלות הישראלית. עיני הממשלה והציבור האמריקאים, פכה במשעיים האחרונים שילה לסמל בעייה במיוחד התיכון, יותר מהבעייה פלסטינית, יותר מיישובי פיתחת-הרפי-ו ו שדות-התעופה שהם כביכול אבן-הבנין משא-המתן לשלום. כמו אנשי גוש-מונים. כן גם אנשיו של קארטר לא אכלו ת הבלוף של המישלחת הארכיאולוגית. ענה ממתניים להתפתחות, הן במישרד אש הממשלה בירושלים והן במזכירות י-אמונים. אין ספק כי עיקר הלחץ ה-מריקאי יבוא בימים הקרובים בענייני ל שילה, שבו רואים האמריקאים סמל שקיים של ממשלת בגין, אם תוכל ממ-לת בגין לעמוד מול הלחץ האמריקאי, פתרה, הבעייה המיידית של העממת עם י-אמונים. אם לא יעלה בידי הממשלה עמוד מול הלחץ, יצטרכו בגין ושר-הבי-חון להורות לצה"ל על פיגוי שילה בכוח. לאפשרות זו מתכוונים אנשי

וי-אמונים. הם מכתובים כי תחזור פרשת און-מורה." או נכונה ממשלה בראשותו של מי ש-יה אז שרה-ביטחון, שימעון פרס למת-ולי קדום, בעיקר בגלל הידיעות שהגיעו ל גורמי ביטחון בדבר הערכות צבאית משית של גוש-אמונים, שכונתה היתה זשיב ב-מילחמת התאבדות" ולא להסכים יגוי בשום פנים ואופן.

במדינה

תהינה לשר המישפטים

15 ימי מעצרו של לברכט ופא-לשטמו הוגשו נגדם כתבי-אישום. בדיון ל-ל-שטמו שופט המחוז, דוב לוי, דרשה פ-טת מחוז תל-אביב, ויקטוריה אוס-בסקי-כהן, את מעצרו עד תום ההלי-סיפר לברכט לשופט: "מאז שעלי-ארצה נלחמתי בכל מילחמותיה. כל חיי אני נאבק, על-פי השקפותי, לשיפור די-מורה של המדינה והנה מאשימים אותי בצרון לפגוע בבטיחותה ומכניסים אותי לכלא בידוד עם פושעים..."

השופט לוי החליט לדחות את בקשת התביעה לעצור את לברכט בקבעו: "אין ראיה שלברכט קשר עם העיתונאי קפ-ריסאי כדי לפעול נגד המדינה." הוא ציווה על שחרורו בערבות של 50,000 לירות. את פאסקאליס עצר השופט עד לתום ה-הליכים.

"חומר ביד היוצר". בינתיים שיגרה עורכת-הדין פליצה לנגר מיכתב הריף אל שרי הפנים והמישפטים, וכן אל ליש-כת עורכי-הדין, ובו טענות קשות נגד המישטרה שטיפלו בפרשה. במיכתבה מת-ארת הפרקליטה את התנהגותם של קציני מישטרה שונים ובהם רב-פקד יצחק חגג, רב-פקד חיים ירב ומפקח יעקוב גלבע, אלה שיטו בה, לדבריה, הטעו אותה ומנ-עו את כניסתה לבית-המעצר באבור-ככיר, עו היתה אמורה להיפגש עם לברכט אך עצור. בתחילה אושר לה הביקור, אך

(החשך מעמוד 23) לומים עבור האירגונים הפלסטיניים, ב-מסוה של עבודה עיתונאית. הקורה ערמוניות. אלא שהחוקרים לא גילו ללברכט שהוא חשוד בעבירה כלשהי עד שעות הצהריים של יום החק-רה. רק אז, כשהחלו לרושם את עדותו, נודע ללברכט שהוא חשוד בפגיעה חמור-רה בביטחון המדינה. עד אותה שעה גם לא הודיעו לו חוקריו, שהוא נתון למעשה במעצר.

בשעות אחר הצהריים של ה-17 בינואר הובל לברכט אל בית המעצר באבור-ככיר. היא החזק שם בבדידות. צלם העיתונות הקפריסאי החזק במעצר מבודד חוקר המישטרה לא הותרו לשני העצורים להיפגש עם עור-כת-הדין פליצה לנגר, שנקראה לייצג אותם.

למחרת הם הובאו בחשאי אל ביתו של שופט המעצרים התורן, אהרון כהן, ברמת-השרון. הדין התקיים בשעה שש בערב, ורק התערבותו הנמרצת של השופט כהן איפשרה מיפגש בין עורכת-הדין לבין שולחיה. השופט האריך את המעצר 15 יום השניים הוחזרו, איש איש למקום מעצרו.

כעבור חמישה ימים הועבר לברכט לתא רגיל עם עבריינים אחרים. במהרה הפך "היקה" בעל זקנן השיבה והפנים החרי-וורים, קורבן ליצר הלינץ' של חבריו

ראש-הממשלה פורסטר עם רבין בישראל לעשן סיגריה משתי הקצוות

כשהגיעה אל שערי בית-המעצר המחוזי, נאמר לה שהאישור שבידיה, "אינו תופס", "ברור לי" מסיימת פליצה לנגר את תלונתה המפורטת, "כי צעדיה ופעולותיה של המישטרה ורועות הביטחון בנדון, מעידים לא רק על חוסר תוס-לב מצידם, אלא גם על רצונם לבודד את שולחי ולמ-נוע מהם עצת פרקליט כדי שיהיו בידם כחומר ביד היוצר. פעולותיהם מהוות פגיעה חמורה בזכויותיהם הבסיסיות של שולחי ובאמינותה של החקירה כולה, על תוצאותיה. למותר לציין, כי האמור לעיל מהווה גם פגיעה חמורה בחופש המיקצועי של עריכת-דין, החרף לחוכא ואי-לולא כאשר הינו תלוי בראות עיניהם ובשרי-רות ליבם של חוקרים."

האם עצרו אנשי הביטחון את לברכט רק בגלל דיעותיו הפוליטיות, ופגעו בכך פגיעה חמורה בחופש העיתונות, או ש-היתה להם סיבה טובה לעצור אותו? תשובה על כך תינתן כאשר יפסקו בית-המישפט את דינו של לברכט.

יחסי-חוך

הבושה שאבדה

ממשלת הדיכוד נוקמת

במדיניות צינית באפריקה

המהבנת בחסדר השלום

תוך שבוע אחד העניקה ממשלת-ישראל גושפנקא רשמית לשתי מעורבות שלה באפריקה, שהיו עד כה בגדר שמועות בלתי מאושרות בלבד.

בשוחן אישר שרי-החוך כשה דיין לרא-שונה כי ישראל מסר-עת לממשלת אויפיה המרכסיטית בנוש-תחתיה וקטוריה אוס-בסקי-כהן, את מעצרו עד תום ההלי-סיפר לברכט לשופט: "מאז שעלי-ארצה נלחמתי בכל מילחמותיה. כל חיי אני נאבק, על-פי השקפותי, לשיפור די-מורה של המדינה והנה מאשימים אותי בצרון לפגוע בבטיחותה ומכניסים אותי לכלא בידוד עם פושעים..."

כמו הרחפורים כרפיח. אולם היתה זו אשליה בלבד. כי לטוח ארוך ובי-חשבון כולל מנגודת מדיניות דו-רצופית וחסרת בושה זו את האינטרסים של העם והמדינה גם יחד.

התמיכה הצבאית באתיופיה מיועדת לכ-אורה להקנות לישראל מאחו בקרן אפ-ריקה, תוך הימור על כך שהסובייטים ו-גרוריהם הם שיהיו בעלי ההשפעה באיזור זה, יצליחו לדחוק משם את רגלי ארצות-הברית ובנות-בריתה האפריקאיות.

התמיכה ההפגנתית הגלויה בממשלת ה-ידיכוי הגזעני של דרום-אפריקה, מכוונת להקנות לישראל יתרונות כלכליים, לשי-פר את מאזן התשלומים שלה ולקבל בתי-מורה לתמיכה הפוליטית אתנן כלכלי בי-צורת היתר להשקעות מוגברות של כספי המנצלים הלבנים בדרום-אפריקה בארץ.

הפיכתה של ישראל במוצהר לבעלת-ברית העיקרית של דרום-אפריקה שי-יסודותיה הונחו עוד בימי ביקורו של ראש-ממשלת דרום-אפריקה, ג'ון פוסטר, עת היה אורחו הרשמי של ראש-הממשלה יצ-חק רבין, יש בהן גם להאיר באור חדש את הידיעות המתפרסמות בקביעות בעתו-נות הבינלאומית על שיתוף-הפעולה הגר-עיני בין שתי המדינות.

שני האקטים הפוליטיים האלה, שנעשו תוך ציניות גלויה ותוך זילזול בתדמיתה של ישראל בעיני דעת-הקהל העולמית הנאורה, אינם רק סטיית-לחי למשפחת העמים, הם נושאים בחובם לא רק את זרע הנידוי.

בראש וראשונה הם משליכים את יש-ראל לעימת גלוי עם ארצות-הברית, מצי-בים אותה במחנה אויבייה בשתי החזיתות. מדינה שאינה מתחשבת באינטרסים של בתי-הברית היחידה שנותרה לה בעולם, לא תוכל לאורך ימים לתבוע מאותה בתי-ברית התחשבות באינטרסים שלה. כל המומים כאילו פעילותה הפוליטית של ישראל בשתי הזירות המנוגדות נעשית במיכתבה המוסותית של ארצות-הברית, אינם אלא פיתפות-ביצים חסרי בסיס.

אולם מעבר לכך טומנת הפעילות היש-ראלית באתיופיה ובדרום-אפריקה סכנה מחשית ביותר לאינטרס הלאומי העליון של ישראל — השלום עם מדינות-ערב ובראשן מצריים. בשתי הזירות מתיצבת ישראל המצד השני של המיתרס שמעברו האחר ניצבת מצריים.

מצריים נטלה על עצמה את התפקיד של מגינת העולם המערבי באפריקה. מדי-גינתה האפריקאית של ישראל חותרת מי-תחת למעמד זה, שמנסה מצריים לקנות לעצמה, כמו הדחפורים בפיתחת-רפיח, כך גם הסיוע הצבאי לאתיופיה והפוליטי ל-דרום-אפריקה נראים כמאמץ מחוץ לחבל בכל סיכוי להסדר ישראלי-מצרי.

ממשלת יצחק רבין החלה בכך. אבל היא דאגה להצניע מדיניותה זו. ממשלת בגין דיין ממשכה באותו קו, אבל היא עושה זאת כבר ללא בושה.